

SANDOVAL

Amparo Soler Leal.

Xampany a la Mercè

Du ser la primera església que té un patrocinador vinícola. Però la basílica de la Mercè deu la seva recuperació a una casa francesa, la Moët et Chandon, que s'ha fet càrrec de tornar les coses al seu lloc. Polir la façana, restaurar tot allò que era trencat. I ha quedat la mar de bé. De debó. Només s'han oblidat de solucionar una cosa: posar-hi alguna cosa per fer que els seients siguin més còmodes, d'aquesta manera pots fer hi trobarien més feligresos.

Això, ho escrivim perquè la tarda de la festa inaugural van ser convocats a dos quarts de nou, però s'hi havia d'arribar molt puntual. O sigui, que quasibé tothom hi era a les vuit, tot el més a un quart de nou. Hi vam estar

seguts fins gairebé dos quarts d'onze. Realment vam tenir temps de contemplar-ho tot, però els nostres culs van quedar un tant ressentits. Massa durs els bancs, massa incomodat i molta música. D'això van tenir la culpa (beneïda culpa) l'Orquestra Ciutat de Barcelona, per una banda i per l'altra **Montserrat Caballé**. La diva, que estava particularment guapa i *chic* amb una túnica blanca i negra, va donar una nova mostra de qualitats i facultats. Ella no volia fer el recital, perquè es trova cansada i vol reposar entre recital i recital, òpera i concert. Però la família **Ferrer**, que són els representants de la casa del xampany a Espanya li van fer una petició (i suposem), que una immillorable oferta econòmi-

ca. Aleshores, ella va dir que sí.

I va estar fantàstica, en un recull de temes que es van endur més enllà de tot el que coneixíem d'ella. Va fer peces de Händel, per posar-nos tendres, per, tot de cop, fer una escena sencera d'*Otello*, on va deixar anar un pinyol que ens va deixar estabornits, o trossets de *Julio Cèsar* i *Herodiade*, papers que li són fets quasi a mida.

Pasqual Maragall presidia la festa al costat de la seva muller, **Diana Garrigosa** i seguts als costats del comte **Frédéric Chandon de Briailles** i que duia la seva, una dona molt maca que es diu Camille. I hi havia **Ferran Ferrer de Viana**, que és l'anima de la campanya "Barcelona posa't guapa", molt con-

tent per allò que representa una nova pica resolta per netejar la ciutat, encara que sigui amb diners particulars. I això és més que bé.

A la mitat del concert, **Maragall** i **Chando**, amb l'ajuda del bisbe auxiliar **Lluís Martínez i Sistach**, van descobrir una placa dins de la basílica on s'agraeix la donació. Com que l'han col·locat sobre la pica d'aigua beneïda, molts creuran que han canviat l'aigua per xampany però tot és una il·lusió.

Després del concert, les senyores es van ajustar les jaquetes damunt de l'espatlla perquè feia el primer fred de la tardor i els senyors van pensar que haurien pogut posar-se una gavardina, perquè això d'anar a la fresca era realment una bestiesa. Però ja

se sap que damunt de l'esmò-
 quing no hi ha peça que val-
 guí. En especial si un se'l po-
 sa de tant en tant. Tots en co-
 mitiva vam anar al Palau de
 Pedralbes, que es troba a l'al-
 tra banda de la ciutat, i allí
 vam sopar després d'un aperiti-
 u de jabugo que anava la
 mar de bé per fer passar el
 fred.

Tot seguit, **Rogelio Vila-
 plana**, que té una de les mil-
 lora *rostitseries* de la ciutat
 va servir un sopar amb fruit
 de mar, filet de vedella amb
 tòfones i sobert de gerds. Una
 meravella tot plegat, tant pel
 que fa a la qualitat dels ali-
 ments, com per la rapidesa i
 la puntualitat com ho van ser-
 vir. Per fer-ho més autèntic,
 van vestir el que servien el
 xampany amb les bruses de
 color blau que porten els tre-
 balladors del vi a Reims, i els
 van posar una gorra típica.
 Fantàstic. Per acabar-ho d'a-
 rrodonir, a les taules hi havia
 uns centre de flors de Prats,
 amb flor blanca i raïm portat
 de Reims, que diuen que fa
 més bona olor.

Un cop asseguts, van poder
 fer safareig, o sigui xafarde-
 jar, que tant ens agrada. Va
 arribar **Manolo Pertegaz** del
 braç de **Bibis Samaranch**.
 Ella va confessar que estava
 molt cansada, perquè acabava
 d'arribar de Tòquio i que si
 no és pel creador a bones ho-
 res arriba al sopar. Malgrat
 tot, no els van asseure plegats:
 aquella mateixa tarda, **Alfonso Ferrer**
 havia trucat a Pertegaz per
 dir-li la impossibilitat que ell
 se'ls al costat de Bibis, per qües-
 tions de protocol. Per això
 Pertegaz, que ni tan sols es
 va empenyar, va compartir
 taula amb els **Puig Doria**, una
 de les millors famílies de Barce-
 lona i que estan dedicats a la
 joieria.

La Bibis anava de negre, en
 vellut, una creació de Perte-
 gaz dins l'estil que ara fa
 Moschino, però millor resolt i
 per descomptat fet abans que
 el dissenyador italià. També

Senillosa conversa amb Beth Galí.

L'arribada dels convidats.

Bibis Samaranch.

Les senyores van lluir els millors vestits.

duia un vestit de Pertegaz la
**Carmenhu Mateu de Su-
 qué**, en aquesta ocasió un de
 gasa amb llunes, en tons ma-
 rengo, una meravella. Eren,
 com de costum, les dues sen-
 yores més senyores que qual-
 sevol pot trobar arreu del
 món. L'esposa de l'editor
Grijalbo duia un vestit groc
 amb brodats en blau, i seguint
 amb Pertegaz, **Mercedes Ar-
 nús** en duia un altre i **Elisen-
 da Nadal** un de la seva mare
 que li va fer el modista fa 25
 anys. I semblava fet ahir: és
 clar que el que és bo, encara
 que car, no passa mai de mo-
 da.

De Madrid va venir **Marisa
 Yordi de Borbón**, que anava
 de Chanel, i **Beatriz de Orle-
 ans** que anava de Dior. Les
 decoradores de la *jet*, com
 anomenen una coneguda pa-
 rella d'esnobs (l'una rica i l'al-
 tra fa el que pot) que fan
 d'això per no avorir-se, esta-
 ven com barallades per unes
 decoracions que la pobra ha
 fet a la rica i que han sortit
 com el rosari de l'Aurora. Els
 marits, mentrestant feien com
 si no sabessin res de l'as-
 sumpte.

Per acabar d'arrodonir la
 festa, després van servir co-
 pes de franc a les Torres de
 Àvila, que és el lloc que no
 arranca ni a la de tres. Però
 allí només van arribar els jo-
 ves, almenys els que tenien
 l'esperit jove. Per exemple
Alfonso Ferrer, pare, que diu
 que es vol retirar dels nego-
 cis, almenys de la vida social.
 El fill, que ara porta les reg-
 nes, no vol que ho faci, i els
 seu amics tampoc. Mentrestant,
 la dona del fill acompanyava
Soledad Becerril, que
 anava un tant perduda entre la
 festa, i la gent se'n anava a
 ballar a l'*Up and Down*, on
Dolly Fontana, la increïble,
 els esperava amb el vestit de
 la festa, una creació de **Toni
 Miró**, gris fum. Però, a la
 matinada va canviar la jaque-
 ta per un xal de color taronja
 que li esqueia d'allò més.

Josep Sandoval